

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 197/2020-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianske združenie, IČO 31 303 862, Tulčík 310, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 31/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianske združenie, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 31/2014 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Humenné p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 31/2014 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Lesoochranárskemu zoskupeniu VLK, občianske združenie, p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Humenné p o v i n n ý mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Humenné j e p o v i n n ý uhradiť Lesoochranárskemu zoskupeniu VLK, občianske združenie, trovy konania v sume 562,86 € (slovom päťstošesťdesiatdva eur a osemdesiatšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. Ivety Rajtákovéj, Štúrova 10/20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania okresného súdu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 197/2020-13 z 27. mája 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, občianske združenie, IČO 31 303 862, Tulčík 310, (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 31/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“).

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podanej na ústavnom súde 7. mája 2020 namieta zbytočné priet'ahy, ktoré spája s nesprávnym a neefektívnym postupom okresného súdu

pri rozhodovaní o trovách konania. V ústavnej sťažnosti podrobne opísal jednotlivé úkony súdu a účastníkov konania, a to od začatia konania 10. februára 2014, keď podal žalobu, až do podania ústavnej sťažnosti, keď o trovách konania (výške náhrady trov konania) stále nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté. Opísal podstatu veci samej, v rámci ktorej sa domáhal «ochrany pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby proti odporcovi, [REDAKOVANÉ]. Odporca sa tohto zásahu dopustil, keď zverejnil v týždenníku SNINSKÉ Noviny článok, v ktorom uvádzal nepravdivé a osočujúce tvrdenia o činnosti sťažovateľa. Odporca uviedol, že projekt sťažovateľa s názvom „Vlčie hory – nová európska divočina pre ľudí“ má vysoko negatívny dopad na obyvateľstvo sninského regiónu, na jeho históriu a kultúru, a taktiež tvrdil, že sťažovateľ vyznáva pohanské zvyky, ktoré vnucuje obyvateľom sninského regiónu.».

3. Sťažovateľ poukázal na rozhodovanie o trovách ako na integrálnu súčasť súdneho konania a vytkol okresnému súdu porušenie procesných pravidiel a jeho neefektívny postup. Navrhol po prijatí veci na ďalšie konanie rozhodnúť týmto nálezom: „Právo sťažovateľa:

- na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

- na prejednanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Humenné v konaní sp. zn. 15C/31/2014 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Humenné pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Humenné, aby konal vo veci vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15C/31/2014 bez prietahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 4 000,- €.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

4. Ústavný súd 8. júna 2020 vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti. V podaní okresného súdu sp. zn. Spr 4006/20 z 15. júna 2020 predseda súdu podrobne popísal procesné úkony uskutočnené v súvislosti s konaním vedenom pod sp. zn. 15 C 31/2014 a k meritu uviedol:

„Konanie Okresného súdu Humenné vedené pod sp. zn. 15C/31/2014 je právoplatne skončené uznesením zo dňa 16.01.2015 schválením zmiernu, právoplatné dňa 12.05.2015.

Ústavnú sťažnosť považujem na nedôvodnú a súhlasím s tým, aby podľa § 58 ods. 3 Zákona o ústavnom súde, Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

5. Ústavný súd listom zo 16. júna 2020 zaslal právnej zástupkyňi sťažovateľa vyjadrenie predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 4006/20 z 15. júna 2020 na vedomie s možnosťou vyjadriť sa. Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom vyjadrení z 25. júna 2020 uviedla, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 168/2018 z 10. 10. 2019, sp. zn. I. 153/2018 z 18. 7. 2018, sp. zn. III. ÚS 116/2009 z 28. 7. 2009 a sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. 11. 2019) *„je konanie o náhrade trov konania integrálnou súčasťou konania vo veci samej, preto sa konanie o náhrade trov riadi rovnakými princípmi ako konanie vo veci samej“*. Z tohto dôvodu sa právna zástupkyňa sťažovateľa nestotožňuje *„s tvrdením okresného súdu, že konanie, vedené na okresnom súde pod sp. zn. 15C/31/2019 je právoplatne skončené uznesením zo dňa 16. 1. 2015“*. Právna zástupkyňa sťažovateľa taktiež vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil

v danej veci od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97,

I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním vecí na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa jej práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97 a I. ÚS 10/98). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predĺžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejavovať ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01). Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojich rozhodnutiach (napr. rozsudok ESLP vo veci H. proti Francúzsku z 24. 10. 1989, rozsudok ESLP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994 a rozsudok ESLP vo veci Scordino proti Taliansku č. 1 z 29. 3. 2006) viackrát vyzdvihol dôležitosť správy súdnictva bez prietáhov, ktoré môžu ohroziť jeho účinnosť a dôveryhodnosť.

11. Judikatúra ústavného súdu sa tiež ustálila v tom, že otázka včasnosti súdnej ochrany sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu okrem iného podľa troch základných kritérií: zložitnosť vecí, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Právne veci o ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby nie sú síce frekventované, no meritórna zložka sťažovateľom kritizovaného konania participuje na celkovom vybavení vecí v úplne zanedbateľnom rozsahu. Kvalifikované prietahy dopadajú na rozhodovanie o trovách konania, ktoré na rozdiel od vecí samej predstavuje pri zohľadňovaní zložitosti rozhodovania dennodennú až rutinnú agendu súdov.

13. Pri posudzovaní druhého kritéria, používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní, ústavný súd nezistil na strane sťažovateľa okolnosti, ktoré by sa podpísali na prietáhovom postupe okresného súdu. Žiadosť sťažovateľa o odročenie pojednávania dopadá na meritórnú časť konania, ktorá z hľadiska ochrany ústavnosti nie je nijako problematická.

14. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je samotný postup súdu.

15. Prehľad vo veci vykonaných úkonov podľa ústavnej sťažnosti sťažovateľa:

«1. Dňa 10. 2. 2014 podal sťažovateľ na Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) návrh na začatie konania o ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby...

2. Na deň 19. 6. 2014 bolo vo veci nariadené pojednávanie, ktoré však bolo odročené z dôvodov na strane sťažovateľa.

3. Na deň 4. 7. 2014 bolo vo veci nariadené pojednávanie, ktoré však bolo odročené z dôvodov na strane sťažovateľa.

4. Dňa 5. 9. 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené pre neúčast' odporcu.

5. Dňa 10. 10. 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie.

6. Na deň 13. 11. 2014 bolo vo veci nariadené pojednávanie, ktoré však bolo odročené z dôvodu, že odporca nedoručil právnej zástupkyňi sťažovateľa svoje písomné vyjadrenie k návrhu na začatie konania.

7. Dňa 16. 1. 2015 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bolo vynesené uznesenie v znení, že súd schvaľuje zmier, navrhnutý na pojednávaní právnu zástupkyňou sťažovateľa, v znení, že odporca sa ospravedlňuje za výroky uvedené v predmetnom článku a nahradí sťažovateľovi trovy konania v celom rozsahu.

8. Dňa 19. 1. 2015 podal sťažovateľ podanie, ktorým vyčíslil trovy konania.

9. Pri doručení písomného vyhotovenia uznesenia zo dňa 16. 1. 2015 právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 6. 2. 2015 bolo zistené, že znenie zmiery, uvedené v písomnom vyhotovení uznesenia, sa líši od skutočného znenia zmiery, na ktorom sa sťažovateľ a odporca na pojednávaní dňa 16. 1. 2015 dohodli. V znení zmiery, uvedenom v písomnom vyhotovení uznesenia o schválení zmiery, nebolo uvedené právo sťažovateľa na náhradu trov konania voči odporcovi v plnom rozsahu.

10. Dňa 10. 2. 2015 podal sťažovateľ návrh na vydanie opravného uznesenia k uzneseniu okresného súdu zo dňa 16. 1. 2015 v znení, že odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 2061,49 € na základe zmiery navrhnutého právnu zástupkyňou na pojednávaní dňa 16. 1. 2015.

11. Dňa 2. 4. 2015 sťažovateľ podal urgenciu vo veci návrhu na vydanie opravného uznesenia.

12. Dňa 17. 4. 2015 vydal súd uznesenie, ktorým návrh sťažovateľa na vydanie opravného uznesenia zamietol.

13. Dňa 14. 5. 2015 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 17. 4. 2015, ktoré dňa 10. 6. 2015 doplnil.

14. Uznesením zo dňa 11. 2. 2016 sp. zn. 11Co/106/2015 potvrdil Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesenie okresného súdu zo dňa 17. 4. 2015.

15. Dňa 23. 5. 2016 vydal okresný súd uznesenie, ktorým rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

16. Dňa 10. 6. 2016 podal sťažovateľ návrh na vydanie opravného uznesenia k uzneseniu okresného súdu zo dňa 16. 1. 2015 v znení, že odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania.

17. Dňa 13. 6. 2016 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 23. 5. 2016.

18. Dňa 15. 11. 2016 vydal súd uznesenie, ktorým návrh sťažovateľa zo dňa 10. 6. 2016 na vydanie opravného uznesenia zamietol.

19. Dňa 20. 12. 2016 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 15. 11. 2016.

20. Rozsudkom zo dňa 25. 10. 2017 sp. zn. 21Co/79,80/2017 potvrdil krajský súd uznesenie okresného súdu zo dňa 15. 11. 2016 a zrušil uznesenie okresného súdu zo dňa 23. 5. 2016 a vrátil ho okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Dňa 18. 1. 2018 vydal okresný súd uznesenie, ktorým priznal sťažovateľovi trovy konania a trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Dňa 26. 3. 2018 vyzval okresný súd sťažovateľa, aby vyčíslil všetky trovy konania.

23. Dňa 3. 4. 2018 podal sťažovateľ podanie, ktorým vyčíslil trovy konania a odvolacieho konania.

24. Dňa 25. 4. 2018 podal odporca odvolanie proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 18. 1. 2018.

25. Dňa 17. 5. 2018 sa sťažovateľ vyjadril k odvolaniu odporcu zo dňa 25. 4. 2018.

26. Uznesením zo dňa 29. 1. 2019 sp. zn. 21Co/100/2018 vrátil krajský súd vec okresnému súdu na opravu zrejmej nesprávnosti.

27. Dňa 12. 3. 2019 vydal súd opravné uznesenie k uzneseniu zo dňa 18. 1. 2018.

28. Uznesením zo dňa 7. 4. 2020 sp. zn. 21Co/11/2019 potvrdil krajský súd uznesenie okresného súdu zo dňa 18. 1. 2018 v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. 3. 2019.

29. Konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené a súd doposiaľ nerozhodol o výške trov konania.»

16. Okresný súd, ktorý vo veci koná od 10. februára 2014, dosiaľ nerozhodol o výške trov konania. Skutočnosť, že súd v rámci konania v primeraných časových intervaloch uskutočňoval už spomenuté procesné úkony, je pre toto veľké časové rozpätie irelevantná.

17. Postup okresného súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania je možné na základe uvedených skutočností posúdiť ako značne neefektívny, spojený s opakovanými pochybeniami a nesprávnym právnym posúdením a spolu vo výsledku z hľadiska včasnosti súdnej ochrany ako neakceptovateľný (od začatia konania viac ako 6 rokov).

V.

Záver

18. Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia (bod IV odôvodnenia) dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (prvý výrok).

19. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd v napadnutom konaní dosiaľ nerozhodol o trovách konania, ktoré sú integrálnou súčasťou konania vo veci samej, prikázal ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov, (druhý výrok).

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012).

22. Sťažovateľ požiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 4 000 €. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania v napadnutom konaní, no súčasne s prihliadnutím na skutočnosť, že ochrana vo veci samej sa sťažovateľovi poskytla v primeranom čase, vychádzajúc zo svojej judikatúry (IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016,

I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020), priznal ústavný súd v popísanej situácii sťažovateľovi na dovŕšenie nápravy primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €, ktoré považoval vzhľadom na okolnosti prípadu za primerané, a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovet (tretí a piaty výrok).

23. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

24. Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom, pozostávajúce z odmeny advokáta za úkony právnej služby vykonané v roku 2020, a to prevzatia a prípravy zastupovania vrátane prvej porady, z písomného podania sťažnosti ústavnému súdu a za repliku právnej zástupkyne sťažovateľa. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 1/6 z výpočtového základu zo sumy 1 062 €, čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 177 € a 10,62 € režijný paušál, v celkovej súhrnnej sume 562,86 € (štvrtý výrok).

25. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu